

Ayhan Gökhan

Haldoklóim

In memoriam Kuti Vilmos

hogy miért, nem tudom, de haldoklóval kétszer kerültem össze. először a soproni szanatóriumban hatévesen, anyám még élt, másodsor az amerikai úti idegsebészetben, anyám már nem élt négy éve, tizenhárom éves voltam, agyvérzést kaptam az iskolában, egy nővér, aki az ágyamban mosdatott, behozta nekem a Varázshegyét, azóta a könyv egyharmadánál tartok. az első haldokló irritálta a többieket, azzal, hogy magatehetetlen, vagy azzal, hogy él, ezért megverték, én árultam el az orvosoknak, mi történt, elárultam őt, mondta, aki megverte, és előtte adott a kekszéből. mennyire helytelenül cselekedtem, hogy hagytam, megverjék, mennyire helytelenül cselekedtem, felfedtem az engem keksszel tápláló kilétét. hivatalosan a második haldokló az anyám volt, ő nem számít, akkoriban nem fogtam fel, hogy haldoklik, ezzel veszített ebből a státuszából. a másik kettő eléggé nyilvánvalóvá tette a magatehetetlenségével, hogy a halál közelébe férközött, a szándéktalanság mindegy. a második haldokló, aki nem az anyám, és akivel egy kórtermen osztoztunk, bár ez a megosztottság egyedül az én tudatomban volt meg, tőlem két-három méterre feküdt, s a barátom, aki rendszeresen látogatott, nagyon sajnálta a második haldoklóm, magát láthatta benne, mert huszonöt év után őt látogattam meg az intenzív osztályon, ahol csövek közt feküdt, gépek tartották életben, aztán meghalt, mielőtt a társadalmi különbségek és integráció tárgyából a kommunikáció- és médiatudomány mesterszakon vizsgát tehettem.

AYHAN GÖKHAN (1986) költő, újságíró, szerkesztő. Budapesten él. Anyai részről cigány, apai részről török származású. A Pázmány Péter Katolikus Egyetem magyar (BA) szakán végzett, jelenleg ugyanitt a Kommunikáció- és médiatudomány (M)-szak végzős hallgatója. Korábban az Üveghegy és a MeseCentrum gyerekirodalmi portálok szerkesztője. Legutóbbi kötete: *Sókirályság* (versek, Scolar Kiadó, 2021). Többek között Balogh Paci, Móricz Zsigmond irodalmi és Örkeny István Drámaírói ösztöndíjas.

Give a hand

nyitható a múlt, mint fürdőszobaajtó
a szanatórium második emeletén, fényt
kis adagokban ereszt be, ázik szelíd szappan-
habban a csempe, a tágasság túl nagy
egy élőlényhez képest. fürdök a kádban,
ahogy fürödhet egy szabad, növényevő állat,
az orrától-farkáig önfeledtség, belép
megzavarja az állatias fürdést, a csap alá
menekül a kéz, kívánja és szomjazza a hűtést
a forró és párás nyári délután ketrecében,
az ujjak izmos háta feszül a hideg víz alatt
meg, mint egy boldog flamingó, hosszan
nyújtózkodik az Aszklépiosz tartotta plafon kupolája alatt,
s indul el gyorsan fogyó távolságban, vihessen
az asztmás rohamok mezején keresztül, mint Aeneas
vitte ki az égő házból Anchisest, az apját.
követi az illemszabályt következetesen:
ételhez és gyerekekhez nyúlni kézmosás nélkül
szigorúan tilos.